

שירותים מיוחדים

מאת רועי מליח רשף

קומדיה.

כל הזכויות שמורות (C)

ציונה הרלב

אשר הרלב – בנה

נפתלי גרבניץ – סוכן.

תמונה ראשונה

(בית מלון בפריז.)

אשר: אימא, הכול מוכן.

ציונה: מה?

אשר: הכול מוכן, אפשר לצאת?

ציונה: לא.

אשר: מה?

ציונה: לא.

אשר: את עדיין בשירותים?

ציונה: עדיין, כן.

אשר: לא סיימת?

ציונה: לא התחלתי.

אשר: מה?

ציונה: לא התחלתי.

אשר: אימא.

ציונה: לא עכשיו.

אשר: מה?

ציונה: אני לא התחלתי.

אשר: אני לא מצליח לשמוע אותך. אני יכול להיכנס?

ציונה: מה?

(נכנס לשירותים.)

ציונה: מה אתה עושה...?

אשר: אני לא מצליח לשמוע אותך.

ציונה: תצא מפה!

אשר: אימא אני רק-

ציונה: תצא אמרתי. אתה לא רואה שאני באמצע.

אשר: רק רציתי לדעת מתי אנחנו יוצאים?

ציונה: אני לא יודעת.

אשר: את לא יודעת?

ציונה: לא. לא אני לא יודעת! עכשיו צא!

אשר: אימא...

ציונה: אשר, אתה רואה שאימא שלך בכאבים?

אשר: כן.

ציונה: אז עד שלא עוברים הכאבים אנחנו לא יוצאים.

אשר: את כבר שעה שבשירותים.

אשר: את צריכה רופא?

ציונה: לא. אני צריכה שתצא ותתן לי לחרבן בשקט!

אשר: שוב לא יוצא לך?

ציונה: אשר, באמת... זה בסך הכול כאב בטן.

אשר: לא יוצא לך הקקי?

ציונה: אתה מדבר שטויות.

אשר: לא יוצא לך, אני יודע.

ציונה: אשר.

אשר: אני ראיתי בדיוטי שקנית שזיפים מיובשים ומיץ חמוציות.

ציונה: אשר.

אשר: וזה כל פעם קורה לך, כל פעם. כמו הפעם האחרונה שנסענו לטורקיה.

ציונה: זה לא-

אשר: היית תקועה בחדר של המלון. פעם אחת לא יצאת.

ציונה: אני הייתי חולה בטורקיה, זה משהו אחר.

אשר: זה לא משהו אחר.

ציונה: אשר, תצא בבקשה. אני אסיים ואנחנו נלך.

אשר: אנחנו לא נלך. אני יודע כי אבא סיפר לי על הבעיה שלך.

ציונה: מה?

אשר: כן. הוא אמר לי... הוא אמר לי שאת לא יכולה לעשות קקי בחוץ לארץ.

ציונה: זה מה שהוא אמר לך?

אשר: הוא אמר שיש אנשים שלא מסוגלים לישון במיטות לא שלהם, הוא אמר לי שיש אנשים שלא יכולים להשתמש בשירותים של אחרים. והוא אמר לי שאת לא יכולה לעשות קקי בחוץ לארץ.

ציונה: אז הוא אמר

אשר: אז אם את יודעת שיש לך את הבעיה הזאת למה נסענו לחו"ל? למה התעקשת שנעשה טיול בר מצווה? את ידעת שזה יקרה.

ציונה: לא חשבתי שזה יקרה.

אשר: מה חשבת שיהיה שונה?

ציונה: חשבתי שזה קשור רק לטורקיה, חשבתי שזה קשור לאוכל!! (פאזה) אני מצטערת, אני לא התכוונתי לצעוק.

אשר: אבא סיפר לי שאת יודעת מזה כבר הרבה זמן ושזה קרה לכם גם בירח דבש במיקונוס.

ציונה: אני באמת חשבתי שאולי הפעם זה יהיה אחרת.

אשר: זה באמת אחרת. אבא לא נמצא.

ציונה: אשר...

אשר: אבא לא פה. ואני תקוע איתך בחדר בבית המלון הזה ואני לא יכול לעשות כלום. אני לא יכול ללכת לשום מקום. אם אבא היה פה הוא היה לוקח אותי.

ציונה: אבל הוא מת. ואין מה לעשות בקשר לזה. אוקי.

אשר: אני יודע...

ציונה: עכשיו זה רק אני ואתה.

אשר: וזה לא הוגן.

ציונה: אבל זה המצב, אשר. אני מצטערת, אבל זה המצב. החיים לא הוגנים.

אשר: הבטחת שנלך ללובר. שנבקר בשער הניצחון. שנעשה קניות בשאנז אליזה. את נטעת בי תקווה.

ציונה: "נטעת בי תקווה" מה זה ממתי אתה מדבר ככה? אתה גדל מהר מדי.

אשר: אימא!

ציונה: בסדר, בסדר. אנחנו נצא מפה ברגע שאני אסיים.

אשר: נו באמת!

ציונה: אני מנסה, אשר אני מנסה!

אשר: זה לא עוזר לי שאת מנסה!

(פאזה) אני לא ביקשתי את העצירות הזאת. עכשיו צא מפה, ותן לאימא לסיים.

(אשר יוצא. צלצול בדלת.)

אשר: אימא יש מישהו בדלת.

ציונה: שמעתי, אל תפתח.

אשר: אני פותח.

ציונה: אמרתי אל תפתח.

אשר: מה?

ציונה: אל תפתח את הדלת!

אשר: בסדר, אני פותח.

ציונה: אשר...!

(אשר פותח את הדלת. נכנס נפתלי גרבניץ.)

נפתלי: שלום.

אשר: שלום.

נפתלי: אני מחפש את ציונה הרלב?

ציונה: מי זה, אשר?

אשר: אני לא יודע. (לנפתלי) מי אתה?

נפתלי: גברת הרלב? (צועק)

ציונה: אשר, מי זה?

נפתלי: השם נפתלי גרבניץ, גברת הרלב, אני צריך לשוחח איתך בדחיפות.

ציונה: מי אתה?

נפתלי: (לאשר) איפה היא?

אשר: בשירותים. מי אתה?

נפתלי: לא עכשיו, ילד. (פונה לשירותים)

ציונה: אשר, הכול בסדר?

נפתלי: גברת הרלב, את יכולה לצאת?

ציונה: לא. אני לא יכולה לצאת!

נפתלי: אוקי. אני יכול להיכנס?

ציונה: מה?! לא!

נפתלי: גברת הרלב. אני הגעתי כאן בטיסה ישירה מישראל. אני חייב לדבר איתך.

ציונה: לא מעניין אותי, אתה לא נכנס.

נפתלי: גברת הרלב, אני כאן במשימה לאומית!

ציונה: לא אכפת לי! אני בשירותים. תחכה שאני אסיים.

נפתלי: אוקי, אוקי!

(פאזה ארוכה.)

נפתלי: מה קורה?

אשר: בסדר.

(פאזה)

נפתלי: כמה זמן היא בפנים?

אשר: עוד מעט שעה.

נפתלי: לא טוב.

אשר: מה?

נפתלי: זוז הצידה ילד.

(נפתלי מתפרץ לשירותים.)

ציונה: היי היי היי!!!

נפתלי: גברת הרלב אני מתנצל, אבל אין לי זמן לחכות!

ציונה: תצא מפה!

נפתלי: אני חייב לדבר איתך.

ציונה: תצא . אני באמצע!

נפתלי: גברת הרלב, ראש הממשלה רוצה...

ציונה: לא מעניין אותי! אשר, תתקשר לקבלה, שיזמינו ביטחון!

נפתלי: (שולף אקדח.) אל תעשה את זה ילד.

(נפתלי נכנס לשירותים.)

ציונה: אההה!

נפתלי: בוא הנה. בוא הנה אמרתי!

אשר: אימא?!

ציונה: תעשה מה שהוא אומר.... תעשה מה שהוא אומר!

נפתלי: תעמוד ליד אימא שלך. תסתגור את הדלת.

(רשא סוגר את דלת השירותים אחריו)

ציונה: מה אתה רוצה מאיתנו?

נפתלי: אוקי... אוקי... (מוציא רשמקול) גברת הרלב...

ציונה: כן..?

נפתלי: ראש הממשלה.

(נשמעת הקלטה של ראש הממשלה.)

רה"מ: זה מקליט... לדבר? שלום גברת הרלב. כאן ראש ממשלת מדינת ישראל מדבר. כראש ממשלת ישראל, שמתי לעצמי מטרה ברורה לפתור אחת ולתמיד את סוגיית גבולות הקבע על מנת סופית לסיים את הסכסוך. היות ואין ביכולתינו להגיע לידי משא ומתן ישיר עם הפלסטינים אנו נאלצים לפתור את הבעיה, באמצעים... פחות קונבנציונאליים מהמקובל. את נקראת לדגל, גברת הר לב, ואני סמוך ובטוח שתרתמי למשימה.

ציונה: משימה? על מה הוא מדבר?

(נפתלי מפסיק את ההקלטה.)

נפתלי: גברת הרלב... מספר לא מבוטל אנשי מדע... פיזיולוגים... אנשי רפואה בעולם מאשרים את ה-.

ציונה: על מה הוא מדבר?

נפתלי: גברת הרלב, אני אסביר בצורה הכי פשוטה שאני יכול.

ציונה: אוקי.

נפתלי: גברת הרלב מקורות מודיעין ויודעי דבר הביאו לתשומת ליבנו שאת אינך יכולה, אני אגיד את זה במילים פשוטות, לחרבן מחוץ לגבולות מדינת ישראל.

ציונה: אני...

נפתלי: זה בסדר גברת הרלב, אין במה להתבייש. זה מקובל לחלוטין שלכל אחד יש את הבעיות שלו. אבל הבעיה שלך עשויה להציל את המדינה שלנו.

ציונה: על מה אתה מדבר?

נפתלי: במילים פשוטות יותר... היות ואת לא יכולה לעשות קקי מחוץ לגבולות ישראל את מחזיקה בתוכך את היכולות לקבוע את גבולות המדינה.

ציונה: מה?

נפתלי בקיצור אנחנו צריכים שתעשי את צרכיך בשטחים... על מנת לקבוע את גבולות הקבע של מדינת ישראל ובכך לקבוע האם השטחים האלה שלנו או של ה...פלסטינים.

ציונה: מה? מה אמרת?

נפתלי: אנחנו צריכים שתעשי-

ציונה: את הצרכים שלי בשטחים, כן הבנתי.

נפתלי: בדיוק.

ציונה: אתה מתכוון לעשות...

אשר: אימא, מה?

ציונה: אשר שקט. (לנפתלי) זאת בדיחה?

נפתלי: אני לא קומיקאי, גברת הרלב.

ציונה: אתה מתכוון ל... מה שאני עושה עכשיו בשירותים?

נפתלי: כן.

אשר: אימא, אני לא מבין.

ציונה: מה יש פה להבין, הוא רוצה שאני אעשה קקי בשטחים.

נפתלי: כדי לקבוע את גבולות הקבע, כן.

ציונה: זה אבסורד. ממתי התחלתם לעקוב אחרי היציאות של אנשים. מאיפה אתה... אתם יודעים על זה?

נפתלי: גברת הרלב, בעלך עליו השלום, היה חלק מועדה פנימית שחיפשה פתרונות מעשיים כיצד ניתן להגדיר את גבולות הקבע.

ציונה: בעלי?

נפתלי: באחת מההצעות הוא דיווח על הבעיה שלך... שאת... שאת לא מסוגלת לעשות את צרכיך מחוץ לגבולות מדינת ישראל. בהתחלה שללנו את ההצעה... אבל... לאחר ניסיונות רבים הגענו למבוי סתום ופתחנו את התיקים מחדש. שמך עלה שוב.

אשר: אימא, אני לא מבין.

ציונה: מה יש פה להבין, הוא רוצה שאני אחרבן כדי להגדיר את גבולות ישראל בשטחים.

אשר: מגניב.

נפתלי: תקשיבי, גברת הרלב, מדובר כאן באירוע בסדר גודל אחר ממה שאת או הבן שלך מכירים. אנחנו לא מבקשים הרבה, אנחנו בסך הכול מבקשים ממך לתרום את המעט שאת יכולה על מנת שממשלת ישראל תוכל לבסס את טענותיה נגד מתקפה חוזרת ונשנית של העולם כלפינו. תעשי – השטח שלנו. לא תעשי השטח שלהם. חד וחלק. לא משנה איך מסתכלים על זה הסכסוך יגיע לסיום.

אשר: לחרבן בשביל להגדיר את ישראל --

נפתלי: את גבולות הקבע של ישראל, כן.

ציונה: טוב, זאת הגזמה מוחלטת.

נפתלי: (פונה לציונה) גברת הרלב, תסתכלי עלי. אני יודע שזה נשמע מפוקפק ואני מתנצל שאני נוחת עלייך באמצע החופשה זמן האיכות שלך עם הילד.

אשר: לא כזה זמן איכות.

ציונה: אשר סתום!

אשר: אבל אם אני הייתי בנעלייך, אני אפילו לא הייתי חושב פעמיים. יש לך כאן הזדמנות להתעלות מעל כל מה שאי פעם נדרשת לעשות בחיך. להיות חלק מההיסטוריה של המדינה הזאת, שבזיעת אפה מנסה להתרומם מעל כל הסירחון שפושה בעולם.

ציונה: אתה רציני.

נפתלי: מאוד.

ציונה: אתה באמת רוצה שאני אעשה זה?

נפתלי: כן. מה את אומרת?

ציונה: אני אומרת שאתה משוגע. (פאזזה) תצא מהשירותים שלי!

נפתלי: גברת הרלב.

ציונה: לא, לא אני לא מוכנה לשמוע. תצא מכאן!

נפתלי: אשר.

אשר: כן.

ציונה: מה אתה עושה?

נפתלי: מדבר עם הבן שלך.

ציונה: אשר אתה לא צריך לענות לו. צא מהשירותים שלי!

נפתלי: אשר.

אשר: כן?

נפתלי: אתה רוצה להתגייס לצבא?

ציונה: אשר --

אשר: כן.

נפתלי: קרבי?

אשר: אני מקווה.

ציונה: אני לא מבינה מה הולך כאן.

נפתלי: אשר, אני רוצה לשאול אותך משהו ואני רוצה שתהיה הכי כנה שאתה יכול להיות בסדר...?

אשר: בסדר.

נפתלי: נגיד שאתה בגבעתי.

אשר: צנחנים, אני רוצה להיות בצנחנים.

נפתלי: אשר, אני יכול לארגן את זה שאתה תהיה איפה שאתה רוצה להיות.

אשר: אוקי.

נפתלי: אז נגיד, אתה במוצב, ומודיעים בקשר, שיש הסתננות. עכשיו כולם על הרגליים מתחילים לנוע...

ציונה: אני לא מבינה לאן זה מוביל...

נפתלי: המפקד משאיר אותך לשמור, יש לך נשק ביד.

אשר: אוקי, יש לי נשק ביד.

נפתלי: מה אתה עושה?

אשר: עושה מה שהמפקד אומר לי... שומר

נפתלי: שומר... יופי. עכשיו אתה לבד, אין כלום מסביבך רק מדבר.

אשר: רק מדבר, אוקי...

נפתלי: ואז בום! ירייה חולפת לך ליד האוזן.

אשר: ירייה?

נפתלי: אתה רואה את מחבל מתקדם לעברך. יש לו נשק ביד וחגורת נפץ.

ציונה: מר גרבניץ.

נפתלי: בעיניים שלו אתה רואה פיגוע.

ציונה: מר גרבניץ...הוא ילד בן 13

נפתלי: מה אתה עושה?

אשר: יורה. אני יורה.

נפתלי: טאק! הנשק שלך נתקע.

אשר: הנשק שלי...

נפתלי: מה אתה עושה?

אשר: צועק לעזרה. צועק לעזרה!

נפתלי: בום! אתה לבד אף אחד לא בסביבה... רק אתה והוא. הוא מתקדם לעברך... מה אתה עושה? אם הוא עובר אותך אזרחים חפים מפשע הולכים להיהרג.

ציונה: מר גרבניץ אני מבקשת...הוא בן 13...

אשר: אני... אני... מזנק עליו, מנסה להכניע אותו.

נפתלי: בום! המחבל מתפוצץ. אתה נפגע, אבל לא מת. (פאזזה) המפקד שלך מגיע, הוא אווז בראש שלך מנסה להשאיר אותך בחיים. (פאזזה) אתה מאבד דם. (נפתלי מחרחר. פאזזה) אתה מסתכל בעיניים שלו ומבין... אלה הדקות האחרונות שלך...

אשר: אני עומד למות?

נפתלי: כן... (פאזזה) אתה מתחרט?

אשר: מה?

נפתלי: שאלתי אם אתה מתחרט? (פאזזה) אתה הצלת עכשיו עשרות אזרחים חפים מפשע. האם אתה מתחרט שאיבדת את החיים שלך למען אנשים אחרים. האם אתה מתחרט על הבחירה שלך?

ציונה: אשר, אתה לא חייב לענות.

אשר: אני... לא יודע, אני לא חשבת על זה.

נפתלי: תסתכל פנימה...

אשר: לא, לא. אני לא מתחרט. עשיתי את הדבר הנכון.

נפתלי: מי שיש לו 'למה' שלמענו יחיה... הוא יוכל לשאת כמעט כל 'איך'. (פאזזה) גברת הרלב, אם את מתחרטת עכשיו והולכת, תחשבי טוב, טוב, מה הבן שלך יחשוב עלייך. תחשבי, איזה חינוך את נותנת לו. לראות את אימא שלו שמה פס על מדינה שלמה. (פאזזה) הבן שלך... עוד כמה שנים בצבא... יש לך אפשרות לתת לו עתיד ללא דאגות. עתיד שבו אנחנו והם חיים זה לצד זה עם הסכמה. שלום, גברת הרלב, שלום. לא עוד

מלחמות. No more wars no more fighting , כמה אימהות באמת יכולות להגיד שהם עשו את זה למען הילד שלהם? (פאזזה ארוכה.) תעשי – השטח שלנו. לא תעשי השטח שלהם. חד וחלק. לא משנה איך מסתכלים על זה הסכסוך הזה יגיע לסיום.

(ציונה מסתכלת על נפתלי. מסתכלת על אשר.)

נפתלי: מה את אומרת גברת הרלב?

(ציונה מסכימה)

תמונה 2

(אי שם בשטחים.)

ציונה: תגיד לי אתה דפוק!

אשר: מה?

ציונה: אתה דפוק?

אשר: מה את רוצה?

ציונה: המקום כולו שורץ ערבים ואתה עושה גרפיטי על מגלשה.

אשר: בסך הכול כתבתי "אשר הרלב היה פה." שידעו.

ציונה: אתה נשאר פה לידי, זה מה שאני צריכה שאיזה צלף יוריד אותך!

אשר: נו אימא באמת... בסך הכול גינה קטנה, מה?

ציונה: זה גן שעשועים של ילדים ערבים.

אשר: נו, אימא.

ציונה: אתה ילד ערבי?

אשר: נו...

ציונה: תענה, אתה ילד ערבי?

אשר: לא.

ציונה: אז אתה לא יכול לשחק בגן הזה.

נפתלי: (נכנס) האמת שזה לא גן של ערבים, זה גן שעשועים שנבנה לילדי ההתנחלות מעיין התורה. אבל לאור ההתפתחויות נאלצנו לפנות גם אותם.

(פאזזה)

אשר: זה עצוב לראות גן ריק מילדים.

נפתלי: עצוב. עצוב מאוד. (פאזזה) טוב הכול מוכן. את מוכנה גברת הרלב?

ציונה: איפה כולם?

נפתלי: כולם?

ציונה: חשבתי שיהיו נציגים.

נפתלי: לא דיברנו על נציגים.

ציונה: מה? חשבתי שיהיו נציגי או"ם, נציגים מהצד הפלסטיני...

נפתלי: בהמשך יהיו, כן. אבל כרגע זה רק אנחנו.

ציונה: אני לא מבינה.

נפתלי: תחשבי... מה יקרה אם לא תעשי... את יודעת? מה יקרה אם לכל מקום שנגיע אליו פתאום לא ייצא לך? את מודעת להשלכות של מאורע כזה? זאת סכנה ממשית לקיומה של מדינת ישראל. גורלה של מדינה שלמה בידיים שלך.

אשר: (צוחק) לא ממש ידיים.

ציונה: אשר, סתום. מר גרבניץ, אני מצטערת, אבל פתאום כל העסק הזה לא מוצא חן בעיני...

נפתלי: מה?

ציונה: מה ששמעת. אני לא מעוניינת.

נפתלי: אבל אנחנו כבר פה.

ציונה: חשבתי שיהיו שירותים מסודרים.

נפתלי: סימנתי לך עיגול.

ציונה: ריבוע? אני לא מחרבנת בשום ריבוע! מה אני חתול?!

נפתלי: זה בהחלט לא מקובל, עד עכשיו לא הייתה שום בעיה. אם אנחנו לא עושים עכשיו...

ציונה: פתאום זה לא... מרגיש לי נכון. אני מעדיפה לחזור לבית שלי.

נפתלי: גברת הרלב.

ציונה: לא, לא, לא... אתה צודק, מה אם אני לא אעשה... אני לא רוצה אחריות כזאת על הכתפיים. כן לעשות לא לעשות.

נפתלי: ברור שלעשות.

ציונה: כי פתאום... כי פתאום אני מבינה שאני לא בנוייה לזה. אני אדם קטן, מר גרבניץ. אני לא נועדתי לדברים גדולים. יש אנשים כאלו. ואני אחת מהם. כי, אתה מבין, אם אני לא אצליח אז... אז כולם ישנאו אותי. כולם ירצו להרוג אותי. אני אהיה יותר גרועה מ... איך קוראים לו ... נו...

אשר: יגאל עמיר?

ציונה: לא, זה עם ישו --

אשר: יהודה איש קריות.

ציונה: יהודה איש קריות! ישנאו אותי יותר מיהודה איש קריות, ואני לא רוצה את זה. אני מעדיפה להשאר אישה קטנה עם הראש טמון עמוק בחול. תגיד לראש הממשלה שאני מתנצלת אבל זה לא מתאים לי.

נפתלי: אני לא יכול להגיד דבר כזה לראש הממשלה.

ציונה: אני בטוחה שיש פתרונות טובים יותר. משוכנעת! אני משוכנעת שיש עוד אפשרויות.

נפתלי: גברת הרלב, אני המום מהשינוי המפתיע בגישה שלך.

ציונה: אני אנושית וככה אני מחליטה. עכשיו תחזיר אותנו הביתה.

(פאזה)

נפתלי: אוקי, אוקי. אני מכבד את זה.

ציונה: יופי. קח אותנו הביתה.

נפתלי: אוקי.

ציונה: עכשיו, בבקשה.

נפתלי: המכונית שם.

ציונה: אוקי.

נפתלי: אוקי

(ציונה ואשר פונים לעבר המכונית. נפתלי מפנה גב לציונה ומוציא אקדח.)

נפתלי: אנשים כמוך, גברת הרלב, הם בדיוק הבעיה של המדינה שלנו.

ציונה: קח אותי הביתה.

נפתלי: אנשים כמוך ששמים זין כשהמדינה קוראת להם. אנשים כמוך, שמסתכלים רק על חור התחת שלהם ולא מעניין אותם לראות את התמונה הגדולה.

ציונה: אני מבקשת ממך...

נפתלי: בגלל אנשים כמוך הייתה השו-אה!! אנשים כמוך הם, הם הסרטן של החברה שלנו.

ציונה: אני רוצה-

פתלי: (שולף אקדח ורוץ לעבר ציונה) אבל אני לא כזה! גברת הרלב, אני לא כזה. אני מאמין במדינה שלנו, אני מאמין בשליחות שלי, אני מאמין ששמו אותי כאן בעולם הזה כדי לגרום שינוי. ואין שום סיכוי שאני נותן לך ללכת מפה מבלי שאת מחרבנת, את מבינה מה אני אומר לך!

אשר: תעזוב אותה!

נפתלי: זוז, ילד! עכשיו תחרבני!

ציונה: לא.

נפתלי: תחרבני אני אומר לך.

ציונה: אתה יכול לנפנף האקדח שלך כמה שאתה רוצה, אני לא הולכת לחרבן באמצע שום מקום הזה.

נפתלי: ככה?! ככה?! (תופס את אשר) בוא הנה! אמרתי בוא! הנה!

אשר: תעזוב אותי.

ציונה: תעזוב את הבן שלי!

נפתלי: רק בתנאי שתעשי את זה גברת הרלב! כי אם לא, אז אני משתיל לבן שלך כדור בראש.

אשר: אימא!

ציונה: אתה מטורף!

נפתלי: (על סף דמעות) לא אני לא, אני רק עושה הדבר הנכון למען המדינה שלי.

ציונה: אתה לא תירה בו

אשר: אימא תעשי מה שהוא אומר!

ציונה: אתה לא תירה בו!

נפתלי: תעשי קקי גברת הרלב!!!!

ציונה: לא! עכשיו תוריד ממנו את האקדח!

נפתלי: אני יורה בו!

ציונה: לא אתה לא!

נפתלי: כן, אני כן.

אשר: אימא!!!

ציונה: בוא נדבר על זה!

נפתלי: אין דיבורים. קקי, גברת הרלב, קקי! אני סופר עד שלוש... אחת ... שתיים...

אשר: רגע! רגע אחד! רגע.. אחד! אני רוצה לדבר עם אימא שלי. (פאזזה) תן לי לדבר עם אימא שלי!

נפתלי: עכשיו?

אשר: כן.

נפתלי: אני לא עוזב אותך ילד, אם אתה רוצה להגיד לה משהו אז תגיד לה מכאן.

אשר: אימא...

ציונה: כן אשר.

אשר: אני יודע שאת יכולה לעשות את זה.

ציונה: אשר, אני לא.

אשר: לא, תקשיבי לי רגע...

ציונה: אשר—

אשר: פעם אחת בחיים שלך תקשיבי לי. (פאזזה) אני לא יודע איך הגענו למצב הזה, אבל דבר אחד אני יודע, שאני לא רוצה למות. אוקי? נראה לי בקשה בסיסית לגמרי, אוקי?

ציונה: אוקי.

נפתלי: תקשיבי לילד ציונה.

ציונה: אתה סתום.

אשר: זה לא שווה את זה את מבינה?. זה לא שווה לאף אחד –

ציונה: מה לא שווה?

אשר: למות בשביל כל זה. אימא תעשי את זה, אם רק תסתכלי פנימה, את תביני שאין
הבדל בין פה לשם. הכול אותו הדבר. תל אביב, פריז, לונדון, טורקיה, כאן, הכול - אותו -
הדבר. הכול זה אותו מקום.

ציונה: אשר—

אשר: אני מאמין בך, אימא. ואם תעשי אני מבטיח לך... שאני אהיהג'ובניק.

ציונה: אשר!

נפתלי: אשר!

אשר: אתה שאלת את אימא שלי איזה חינוך היא נותנת לי. אז אני שואל אותך בחזרה
איזה חינוך כל זה נותן לי? מה אני אמור ללמוד מזה?

(נפתלי שותק. אשר מתנתק ממנו.. אשר ניגש לציונה.)

אשר: תעשי את זה אימא, תחרבני בשבילי ונעוף מפה. זה פשוט לא שווה את זה.

ציונה: אתה גדל כל כך מהר.

(ציונה נכנסת לריבוע.)

אשר – רגע!

(אשר ונפתלי גרבניץ מסוככים על ציונה שמורידה את תחתוניה ומחרבנת. אשר ונפתלי ממתנינים.)

אשר: עשית את זה, אימא, עשית את זה.

ציונה: אולי עכשיו נוכל לעשות קניות בשאנז אליזה.

אשר: אולי. (נפתלי) הנה מר גרבניץ, הקקי שלך.

(נפתלי לא זז. מסתכל על הקקי)

ציונה: מר גרבניץ...?

אשר: עזבי אותו אימא. הוא המום מזה ששינית את ההסטוריה.

ציונה: בוא נלך הביתה.

(הם פונים ללכת. נפתלי עומד ובוהה בגוש הקטן שנותר במרכז הריבוע.)

